

Efter denne del af lovforslaget oprettes et særligt klagenævn – benævnt »sundhedsvæsenets patientklagenævn« – som skal træffe endelig administrativ afgørelse i sager om klager over sundhedspersonalet vedrørende dettes sundhedsfaglige virksomhed.

Formålet med denne del af lovforslaget er dels at modernisere og præcisere reglerne om behandling af patientklager, dels at styrke patienternes retssikkerhed og tillid til klagesagsbehandlingen ved at oprette et uafhængigt patientklagenævn, der i sin sammensætning både inddrager lægmænd og styrker den juridiske ekspertise.

Klagenævnet består af 5 personer. Nævnets formand eller vedkommende næstformand skal repræsentere den juridiske ekspertise. To medlemmer skal repræsentere lægmændsinteresser. Endelig skal to medlemmer repræsentere den faglige ekspertise, som den pågældende klagesag vedrører (henholdsvis læger, tandlæger, sygeplejersker m.v.).

Klagenævnets afgørelse, der ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, ej heller indenrigsministeriet, baseres på en udtalelse om sagen fra sundhedsstyrelsen, efter at styrelsen har foretaget en undersøgelse af sagen, herunder eventuel forelæggelse for retslægerådet.

De afgørelser, der er tillagt klagenævnet, har hidtil efter loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse været truffet af sundhedsstyrelsen (medicinaldirektøren).

Bestemmelserne om sundhedsvæsenets patientklagenævn udgør et supplement til de love, hvorefter særlige grupper af sundhedspersonale er autoriseret (lægeloven, tandlægeloven, sygeplejerskeloven, jordemoderloven, terapiassistentloven m.fl.). Lovforslaget nødvendiggør ikke konsekvensændringer af disse love.

2. Det eksisterende klagesystem

2.1. Sundhedsstyrelsen behandler i medfør af de nugældende regler i centralstyrelsesloven klager fra enhver (med en retlig interesse), der mener, at en medicinalperson under udøvelse af sin sundhedsfaglige virksomhed har tilsidesat sine pligter i henhold til gældende bestemmelser. Der er ud over landet etableret statslige embedslægeinstitutioner, der bl.a. lokalt bistår sundhedsstyrelsen i tilsynet med medicinalpersoner. Embedslægen/embedslægeinstitutionernes funktion varetages i Københavns kommune af stadslægen.

Sundhedsstyrelsen kan i medfør af centralstyrelsesloven og de respektive autorisationslove (lægeloven, tandlægeloven, sygeplejerskeloven m.fl.) for mindre alvorlige forseelser meddele tilrettevisnin-

ger eller advarsler. I alvorligere tilfælde kan sundhedsstyrelsen henstille til anklagemyndigheden at rejse tiltale for overtrædelse af straffeloven eller straffebestemmelser i de respektive særlove eller autorisationslove. Sundhedsstyrelsen kan ikke tage stilling til, om en medicinalperson eller den pågældende sygehuskommune har pådraget sig et erstatningsansvar i forbindelse med patientbehandling. Sådanne spørgsmål må, såfremt der ikke opnås en forligsmæssig ordning med vedkommende ansvarlige ansættelsesmyndighed, afgøres endeligt af domstolene.

Indenrigsministeriet behandler klager over sundhedsstyrelsens afgørelser, men ministeriet tager alene stilling til spørgsmål om sundhedsstyrelsens administrative sagsbehandling, og ikke til sundhedsstyrelsens sundhedsfaglige bedømmelser.

Amtskommunerne, Københavns og Frederiksberg kommuner samt staten – bl.a. for så vidt angår Rigshospitalet – behandler som ansættelsesmyndigheder og driftsansvarlige for sundhedsvæsenet klager og henvendelser om erstatningsspørgsmål, serviceniveau, hospitalsmiljø m.v., herunder klager over, om en ansat medicinalperson har udvist korrekt optræden i forbindelse med patientbehandlingen.

Klager over privatpraktiserende lægers og andre tilsvarende medicinalpersoners overenskomstregulerede forhold (honorarer, ydelser, opførelse m.v.) rettes til de efter sygesikringslovens § 23, stk. 2 og 4 nedsatte udvalg. På tilsvarende måde – som en særlig forsøgsordning – reguleres efter overenskomsterne et særligt klagesystem vedrørende tandlægers faglige virksomhed, hvorefter en bestemt behandling kan erklæres ikke-honorarværdig. Disse klageadgange udgør ikke et indgreb i den kompetence, som sundhedsstyrelsen i dag er tillagt med hensyn til at behandle klager over medicinalpersoners faglige virksomhed.

Benævnelsen »medicinalpersoner« er ikke entydig. Den omfatter først og fremmest de ved særlig lovgivning autoriserede personer inden for sundhedsvæsenet, nemlig:

- læger, jfr. lov om udøvelse af lægegerning (lovbekendtgørelse nr. 426 af 19. august 1976 med senere ændringer),
- tandlæger, jfr. lov nr. 276 af 26. maj 1976 om tandlæger,
- sygeplejersker, jfr. lov om sygeplejersker (lovbekendtgørelse nr. 66 af 27. februar 1979),
- jordemødre, jfr. lov nr. 671 af 13. december 1978 om jordemødre,